

2. Загальна декларація прав людини: Декларація прийнята і проголошена в Резолюції 217 А (III) Генеральної Асамблеї від 10.12.1948 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Про права дитини : Конвенція, ратифікована Постановою ВР № 789-ХІІ від 27.02.91 від 20.11.1989 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

Нестерова К. Ю.

студент 4 курсу

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

Науковий керівник

кандидат філософських наук, доцент

Стояцька Г.М.

ЗАКОНОДАВЧА ТА ПРАКТИЧНА ПЛОЩИНА АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ ЯК УМОВА НОВАЦІЙ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

*Ближче всього до великого стоїть чесність
(Віктор Марі Гюго)*

В Україні освіта постає не в якості предмету достатку та розкоші, як це існувало в дореволюційний період, а стає необхідністю. Скорочення професійно-технічних освітніх закладів та розширення мережі вищих навчальних закладів вимагає від останніх підвищення рівня підготовки здобувачів вищої освіти.

Отримання освіти не є тим необхідним явищем, відсутність якого унеможлиблює існування людини в світі. Отримання освіти вже не постає головним джерелом знань, а освіта розглядається як статус у суспільстві, та, подекуди, як певний соціальний ліфт, а не шлях до розвитку та самовдосконалення.

В Україні з одного боку – освітній процес стає чинником до соціалізації особистості, збільшенням розумового потенціалу, отримання етичних навичок, а з іншого – супроводжується падінням рівня надання освітніх послуг, знецінення освіти.

В сфері освіти наразі спостерігаються явища, з якими стикаються всі студенти навчальних закладів, зокрема: різні форми плагіату, хабарництво, суб'єктивне оцінювання, списування тощо. І боротьба з цими явищами майже неможлива, адже формальні відносини не призведуть до продуктивності та спільної роботи усіх складових елементів освітньої діяльності.

Сьогодні вища освіта України потребує того, що англійською мовою називають *agents of change* (чинники змін). Потрібно, щоб хтось став промотором, каталізатором докорінних змін в академічному середовищі. Мова зовсім не йде про якусь руйнівну чи агресивну силу. Йдеться про переконливі приклади того, що моральні принципи, цінності, академічна автономія та якісне викладання й дослідження можуть бути реалізовані в Україні [1].

Актуальність даної роботи полягає у розгляді та дослідженні негативних явищ, що виникають при отриманні та наданні освітніх послуг та знижують коефіцієнт освіченості, що не було досліджено жодним науковцем.

Новий Закон «Про освіту» від 05.09.2017 № 2145-VIII, зокрема ст. 42 вводить категорію «Академічна доброчесність». Академічна доброчесність – це сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень.

Дотримання академічної доброчесності педагогічними, науково-педагогічними та науковими працівниками передбачає:

- посилення на джерела інформації у разі використання ідей, розробок, тверджень, відомостей;
- дотримання норм законодавства про авторське право і суміжні права;
- надання достовірної інформації про методики і результати досліджень, джерела використаної інформації та власну педагогічну (науково-педагогічну, творчу) діяльність;
- контроль за дотриманням академічної доброчесності здобувачами освіти;
- об'єктивне оцінювання результатів навчання.

Дотримання академічної доброчесності здобувачами освіти передбачає:

- самостійне виконання навчальних завдань, завдань поточного та підсумкового контролю результатів навчання (для осіб з особливими освітніми потребами ця вимога застосовується з урахуванням їхніх індивідуальних потреб і можливостей);
- посилення на джерела інформації у разі використання ідей, розробок, тверджень, відомостей;
- дотримання норм законодавства про авторське право і суміжні права;
- надання достовірної інформації про результати власної навчальної (наукової, творчої) діяльності, використані методики досліджень і джерела інформації [2].

Якщо ж подивитися на систему освіти взагалі, стає очевидно, що академічна доброчесність, як феномен завжди існувала, втім, не була помітно виражена та закріплена законодавчо. Жоден з колишніх студентів не може

покласти «руку на серце» та впевнено стверджувати, що повсякчасно дотримувався академічної доброчесності.

Отже на підставі всього вище викладеного можна зробити висновок, що таке нововведення у законодавстві як академічна доброчесність може формально існувати, як пункт законодавства. Для висування вимог до застосування правил академічної доброчесності необхідно вивести на необхідний рівень освітню галузь. За таких умов санкція не потребуватиме права на існування. На сьогодні використання правил академічної доброчесності буде слугувати зловживанням з боку усіх її суб'єктів.

Література

1. Добко Т. Академічна культура та доброчесність, як соціальний капітал сучасного університету // Т. Добко, В. Турчиновський // Академічна чесність як основа сталого розвитку університету / Міжнарод. благод. Фонд «Міжнарод. фонд. дослідж. освіт. політики»; за заг. ред. Т.В.Фінікова, А.Є.Артюхова – К.; Таксон, 2016. – 234 с.
2. Закон України «Про освіту» від 05.09.2017 № 2145-VIII: Верховна Рада України [Електронний ресурс]: [Веб-портал]. – Електронні дані. – Київ : Верховна Рада України, 1994-2017. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>, вільний.

Самойлюк Д. В.

слухач магістратури
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

Науковий керівник

кандидат психологічних наук, доцент

Шинкаренко І.О.

ПРОБЛЕМА ПСИХОЛОГІЧНОЇ ГОТОВНОСТІ ВИПУСКНИКІВ ВУЗІВ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Зміни, які відбуваються в економічному, соціальному, політичному житті українського суспільства, викликають необхідність у фахівцях високого рівня. Посилення уваги до підготовки професійних кадрів зумовлене потребою сучасного суспільства в розв'язанні проблем у різних сферах життя. Тому сьогодні в сучасному суспільстві є актуальною проблема готовності майбутніх фахівців до продуктивної професійної діяльності. Рівень розумового розвитку, засвоєні знання і вміння тривалий час вважалися основними критеріями готовності людини до професійної діяльності. Проте вимоги, які висувають реалії сучасності до фахівців багатьох професій, нині дуже високі, і це стосується й психологічного компонента (професійна мотивація, ставлення